

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo Christianoru[m] res cum Constantinus amplificaret, Licinnius qui
in imperio co[n]sors erat, Christianos insectatus est, atq[ue] hinc ortum
esse inter illos bellum. Cap. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRATIS HISTORIAE

Quomodo Christianorū res cum Constantinus amplificaret, Licinnius qui in imperio cōsors erat, Christianos insectatus est, atq; hinc ortum esse inter illos bellum. CAP. II.

Constantinus verò Imperator, qui suas cogitationes in illis rebus, quæ ad Christi gloriam spectabant, penitus defixerat, omnia Christiani hominis ofîcia exequi cœpit: ædificare de integro ecolesias: eas magnificis & illustribus monumentis exornare: Gentilium delubra occludere, eaq; demoliri: statuas in illis erectas publicare. Verum Licinnius, qui consors eius in imperio erat, Gentiliumq; opinione, quod ad religionem attinebat, imbutus, graue odium in Christianos exercebat: Qui tamen si verebatur eos palam persequi, (metuebat enim Imperatorem Constantinum) tamen ex occulto plures adortus est. Tempore autè progrediente, illos aperte vexare aggreditur: quæ persecutionis procella quibusdam in locis (vbi enim commorabatur Licinnius, ibi solum ingruebat) duntaxat excitata est. Cæterum cum non in his solum, sed in aliis suis facinoribus tyranni partes ageret Licinnius, eaq; Constantinum cum rescivisse, tum propterea grauiter succensere intelligeret, se de eisdem ei purgare maturat: assentari illi: amicitiam simulate cum eo iungere: se astringere iureiurando, nunquam quicquam se moliturum, in quo aliqua tyrannidis significatio existeret. Atque certe non iurauit solum, verum etiam peierauit. Nam neque animum deposuit exercendæ tyrannidis, neque in Christianos persecutionis tempestates concitare destitit. Lege enim interdixit episcopis, ne in cōgressum colloquiumq; cum gentilibus aliquando venirét: eo videlicet consilio, vt religio Christiana inter eos nulla ex parte propagaretur. Eodem temporis momento, de persecutione & creber hominum sermo fuit quodammodo & mirum silentium. Nam tacita erat verbis, re ipsa tamen omnibus patefacta: quandoquidem qui eius impetum subierant, tum corpore cruciatus intolerabiles, tū fortunis iniuriam non ferendam perpessi sunt. Vnde Constantino Imperatori bilem commouit non mediocrem. Itaque rupto
simulata

simulatae inter ipsos amicitiae vinculo, capitali odio inter se dissiderunt. Non longo tempore post, bellum mutuo inter ipsos concitatur: atque multis praeliis terra marique commisis, tandem apud Chrysopolim urbem Bithyniae (id est uale Chalcedonis) Licinnius deuictus, Constantino se dedit. Eum igitur viuum capit, tractat humanitus, tantumque abest, ut illum trucidaret, ut etiam iuberet urbem incolere Thessalonicam, seque ibi quiete & tranquille gerere. Qui quanquam ad aliquod temporis spatium conuiescit, tamen non multo post Barbaris quibusdam hominibus coactis, inflictam sibi cladem, iterata pugna, sarcire contendit. Constantinus ubi illud intellexit, eum occidi iubet. Cuius mandato homo est medio tollitur. Itaque rerum potitus Constantinus, Imperatorque & rex declaratus, ad religionem Christianam deinceps amplificandam, omnem curam & studium contulit. Neque illud vno modo laborauit, sed varia ac multiplici ratione praestare: Cuius opera, rebus Christianorum tranquilla pax allata est. Verum pacem illam bellum inter ipsos Christianos susceptum, extemplo subsequitur. At quale illud fuerit, undeque ortum, pro viribus deinceps explicabo.

De Arii contra Alexandrum Episcopum contentione, & quod ex ea Ecclesiae dissentio nata sit, quodque Alexander Alexandria Episcopus Arium cum suis, presbyterij gradu abdicauerit.
CAP. III.

Alexandriae, post Petrum illius ecclesiae Episcopum, qui Diocletiano regnante, martyrio occubuerat, Achyllas capessit episcopatum. Quo mortuo, Alexander tempore pacis supra commemoratae, episcopus delectus est: qui animo securo & tranquillo vitam degens, ecclesiam in vnum conuocat. Et quodam tempore praesentibus presbyteris, qui sub ipso erant, reliquoque clero, curiosius aliquanto disserit & subtilius de sancta Trinitate, unitateque in Trinitate esse diuinitus philosophatur. Arius autem vnus ex presbyterorum numero, qui erant sub Alexandro in eo gradu locati, vir dialecticarum argutiarum minime